

НИКОЛ ДАНЕВА

КАРТИНАТА

УБИЙСТВО ПО БОТИЧЕЛИ

© Никол Данева, автор, 2017 г.
© Орлин Атанасов, корица, 2017 г.
Книгоиздателска къща „Труд“, 2017 г.

ISBN 978-954-398-534-0

НИКОЛ ДАНЕВА

КАРТИНАТА

УБИЙСТВО ПО БОТИЧЕЛИ

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“
София, 2017 г.

Съвременните герои в тази книга
са плод на авторска фантазия,
приликите с реални лица и събития
от нашата действителност са случайни
и непреднамерени. Всичко,
свързано с епохата, живота и творчеството
на великия ренесансов художник
Сандро Ботичели, е истинно.

Художникът

... Знаех си аз!...

Още от самото начало си знаех, че в цялата тази работа има нещо гнило, нещо измамно. Още от първия миг го усетих. И не трябваше да приемам предложението. Като дявол от тамян трябваше да бягам от онези новобогаташи!

Ала умът ми дойде в главата чак сега, чак след... Хм, да, признавам. Чак след убийството.

А тогава аз бях... аз мислех...

Какво мислех тогава ли? Да, това е въпросът.

Като най-последния глупак на света, аз бях убеден, че мен никой не може да ме изпързали, че най-сетне съм сграбчил шанса на живота си, че птичето на успеха е кацнало на рамото ми. Ето какво си въобразявах...

Главата ми ще се пръсне от мисли, прескачат се една друга... а нямам какво да изтъкна в своя защита. Самият аз не разбирам как при цялото мое огромно желание да живея като достоен, почтен, отдаден на изкуството си човек, в един миг се озовах на дъното, жив погребан в тази дупка.

И сега не знам нито какво ме очаква, нито дали изобщо ще оцелея. Сигурен съм само в едно – освен полицията още някой ме издирва. При това не за да ме спаси, а точно обратното. За да ми види сметката. За да не проговоря, за да не се разбере кой и как беше замесен. И никой никога няма да научи какво всъщност стана, как се забърках в цялата тази история!...

Но все още мога да говоря, пък и дните ми не са запълнени с нищо, освен с напразни напъни да намеря изход от задънената улица, в която съм се натикал... сам ли, с чужда помощ ли – и това не знам. Затова ще се опитам да осмисля станалото, да раз-

бера как стигнах дотук, може би тогава ще открия и верния път към спасението.

А за целта трябва да разкажа *истината*. *Цялата* истина. Без да крия нищо.

И за да няма недоразумения, веднага заявявам, че осъзнавам и признавам своята вина. Да, точно така. Виновен съм за станалото, много виновен. И си го признавам.

Само че... всъщност...

Каква точно е тя, *моята* вина? Как стана тъй, че аз, човек мирен и сговорчив, отдаден до захлас на изкуството си, само за месец се превърнах в издирван из цялата страна престъпник? Къде сбърках?

Или може би не съм сбъркал? И всичко е било предопределено... или планирано от някого? Да, и за това се чудя.

Но къде тогава остава свободната воля?! *Моята* воля, по дяволите! Или всички сме пионки в нечия игра? Всички ние сме актьори, а светът е театър, както бе казал геният. А геният никога не бърка, Шекспир и сега е актуален. Но чия тогава е пиесата, в която не друг, а аз изиграх ролята на убиец? Кой дърпаше конците?

Нима бе... *тя*?!... *Моята* божествена, единствена... *моята* муза?!

Искам да открия отговорите. Затова трябва да започна от самото начало, от завръзката, такава има и в *моята*... хм, пиеса. От онзи момент, когато преди около месец получих поръчката. И я приех.

Тук вероятно ще кажете, че сам съм си виновен, че не е трябвало да се захващам с подобна работа, с подобни хора. И ще бъдете абсолютно прави.

Но... като се замисля, май трябва да се върна още по-назад. Тази история започна не преди месец, когато пристигнах във вилата на Златеви, за да изготвя онова злощастно копие по картината на Ботичели, а доста по-рано, още миналото лято. Ако трябва да бъда честен, точно тогава за пръв път усетих, че има да става нещо. Шестото ми чувство се събуди още в онзи незабравим миг, когато случайността ме сблъска на крайбрежната улица със Златеви, но аз правех всичко възможно да го игнорирам. Напразно се мъчеше горкото да ме спре, да ме предпази – аз бях глух и слеп!

Да, точно така беше...

Дори нещо повече: знаците на Съдбата ми се струваха тогава не друго, а белези на невероятния успех, който ми се привиждаше...

Какъв глупак съм бил!

Още щом спря до статива ми онази двойка, вътре в мен всичко изтръпна, сякаш някаква струна се скъса. И причината съвсем не бе, че ми замириса на печалба от богати клиенти, тогава още не знаех какво предложение ще ми направи Богдан Златев, „бизнесмен, меценат и предан почитател на изкуствата“, както сам обичаше да се представя. О, не, тогава изобщо не мислех ни за пари, ни за слава.

Тя беше причината!

Тя, единствената, неповторимата, жената на моите мечти...

Сякаш свежият морски бриз нахлу тогава през всичките ми пори. Издуха всичките ми тревоги заради хилавите продажби, изпълни ме с предусещане за нещо сладостно-омайно, вдигна ме като вихър над тясната калдъръмена уличка с нейната пъстроцветна гълчава и мирис на пържена цаца, гарниран с натрапливите йодни изпарения от съхнещи по крайбрежните камъни водорасли. И ме пренесе сред един свят на ренесансова красота и одухотвореност.

Поне така възприех ставащото с мен тогава. Много хубава беше новата ми клиентка, много! Истинска богиня. И не просто хубава, а нещо повече... Тя беше досущ Венера от картината на Ботичели. Да, да, от същата онази известна ренесансова картина „Раждането на Венера“, заради която и цялата история стана.

... Не знам как да продължа...

Гърлото ми се е свило, та едвам говоря... И раните ми започнаха отново да кървят, особено много ме боли тази на крака.

... Но не колкото сърцето...

Ще направя кратка пауза, дано се успокоя...

Поздраву от оня свят

16 МАЙ, ПЕТЪК

Дишайки тежко, Мария взе с усилие последните стъпала и задъхана спря на площадката пред апартамента. Всичко му беше хубаво на новото им жилище, всичко! И спретнатият малък блок, уютен почти като фамилна къща, и разбраните съседни, и спокойният, уреден, потънал в зеленина квартал, и близостта до центъра. Но едно му липсваше – нямаше асансьор. И катеренето по стълбите чак до четвъртия етаж, още повече в нейното състояние, я затрудняваше неимоверно. „Сякаш не се прибирам вкъщи, а изкачвам Еверест“, промърмори младата жена. Изобщо не съобразиха последствията от подобно неудобство, когато скоро след сватбата успяха изгодено да продадат ергенския апартамент на Николай и търсейки нещо в близост до родителите на Мария, откриха тази мансарда. Тогава просто се радваха на сполучливата придобивка. Едно е да живееш в двустайна панелка в „Младост“ на осмия етаж (дори с асансьор!), и съвсем друго – в качествено построен тухлен апартамент, че и в близост както до метрото, така и до парка, че и в един от най-скъпарските райони на столицата, където и цените бяха съответни. Ако не им се беше усмихнал късметът, никога нямаше да могат да си го позволят, никога!

Отвътре се разнасяше звън, беше от нейния мобилен телефон. Бе го оставила на шкафчето под огледалото, когато преди близо два часа се отправи на задължителната разходка в парка, бе се сресала и бе тръгнала, без да го вземе – и което бе по-лошо, чак сега се сети, че го бе забравила.

Мария прехапа виновно устни, навярно Николай се е побъркал от притеснение...

Но в пролетната гора бе тъй хубаво, че липсата на телефона напълно бе изхвърчала от главата ѝ, напълно!

... Бе преминала отгатък зле осветения, издраскан с графити тунел, разделящ по-дивата гориста част на парка от градинската, бе поседяла малко на полукръглата пейка зад обсерваторията, дишайки с пълни гърди тръпчивия вкусен боров въздух, бе се спуснала към езерото с лилиите и под цъфналите кестени бе стигнала чак до голямата, весело-шарена детска площадка. Присетила се бе как със сестра ѝ се гонеха и пързалияха по гърба на каменното слонче и как се надпреварваха коя да язди първа голямата костенурка, която отвътре изглеждаше толкова огромна... „Боже мили, сякаш бе вчера!“, бе въздъхнала Мария, заслушана в гълчавата на малките.

На връщане се бе почувствала поизморена и дълго си бе почивала на една от кестеновите алеи, хрупайки от любимите си солети. Точно срещу нейната пейка, направо върху тревата, бяха седнали в живописни пози четири млади майки. Оголили гърдите си, две от тях кърмеха, без да се прикриват, без да се смущават... Дали се чувстват горди от приликата си с Мадоната, такава, каквато са я виждали някои ренесансови художници, или пък просто не им пука, зачуди се Мария. Тя доста се позабавлява, наблюдавайки реакцията на околните. Младо момче изненадано преплете крака и се спъна на равно място, но побърза да отmine, хвърляйки крадливи погледи към живописната групичка на майките, две прекалено изтупани мацки с вид на провинциални „златотърсачки“ презрително коментираха „онези крави“, възрастен господин осъдително клатеше глава, без обаче да откъсва поглед от гледката. А повечето минавачи просто извърщаха очи, но лицата им ставаха някак по-добри. Мария се засмя и реши, че този начин на отглеждане на бебета ѝ харесва – колкото по-естествено, толкова по-добре!

Заради топлото пролетно слънце в парка имаше много хора, а едно шумно ято от абитуриенти я накара да изпита лека тъга. Спомни си как само преди четири години по същия начин бе кръстосвала със съучениците си същите тези алеи, крещейки числата от едно до дванайсет. Всичко изглеждаше възможно тогава. Дори момчето, към което бе имала несподелени чувства, бе проявило внимание към нея в онзи ден, бе откъснало чепка бухнал кестенов цвят и бе обсипало косите ѝ с бели листенца. Доста време бе продължило това нейно увлечение тогава, бе

страдала жестоко почти през целия гимназиален курс, в един момент се бе озовала дори на границата на нервен срив...

И колко бе права майка ѝ, когато сравняваше любовта с болест, чието единствено лекарство се нарича взаимност! Но какво да прави човек, когато не го намира, поклати глава Мария, потънала в мислите си. Цял късмет бе, че едно друго преживяване бе успяло навреме да я изтръгне от безперспективното увлечение, отваряйки пред нея нови хоризонти и възможност да срещне по-късно истинския и единствения човек, любовта на живота ѝ, нейния Николай...

Споменът бе раздвижил душата ѝ. Проследявайки с поглед поредната група абитуриенти, тя се отнесе назад, към онези безгрижни дни, когато всички мечти изглеждаха постижими, а дългоочакваният „истински“ живот, животът на възрастните, бе изглеждал завладяващ, изпълнен с всякакви удоволствия и свободи, без досадните ограничения и наставления на родители и учители.

Действителността обаче се бе оказала по-различна. Новият живот бе дошъл не само с множество нови задължения, но бе наложил и ново чувство за отговорност. Точно както ги предупреждаваше майка им, когато със сестра ѝ в един глас заявяваха, че искат час по-скоро да станат самостоятелни. Ето вече всяка от двете имаше свое собствено семейство, свой дом, своите отговорности. А отговорността, както вече бе разбрала Мария, изискваше не само да преценяваш правилно последствията от своите действия, но най-вече бе умение да се справяш с онези от тях, които не бяха желани.

... Телефонният звън зад затворената врата набираше сила, изпълвайки пространството с все по-високи децибели. Тя припряно започна да рови в чантата за ключовете, като отново прехапа устна. Пролетта ѝ действаше разсейващо. А не биваше да става така, бе постъпила, меко казано, безотговорно. По мелодията позна, че се обажда Николай, сигурно отдавна я търсеше и сигурно се бе притеснил за нея, до термина ѝ оставаха само две седмици. Работата му е толкова напрегната, не биваше да му създава излишно напрежение, не биваше!...

В бързината да влезе изпусна връзката с ключовете. „Станала съм цял слон, ама и той е по-пъргав от мен“, продължи да се укорява тя, докато с усилие се навеждаше да ги вдигне.

Звънът отвътре спря, но Мария знаеше, че мъжът ѝ няма да се откаже, докато не я чуе. Насочи се с тромава походка към шкафчето, където сиротно лежеше замлъкналият за кратко джигесем. И докато протягаше ръка към апаратчето, екранът му отново светна, отново прозвуча любимата мелодия – рефренът *I Will Always Love You*, тяхната песен.

В същото време от вътрешността на дома се раздаде още един звън, от стационарния телефон.

– Ама че паника! – изпъшка гузната Мария, натисна бутона за отговор и се заклатушка към хола. – Здравсти, Ники! Бях си забравила джигесема вкъщи, извинявай... Поизлязох, уж за малко, пък...

– Марй! Къде ходиш?! Цяла сутрин те търся! Как си? Добре ли си?

– Супер съм! Бях в парка. Извинявай още веднъж, ама нали трябва повечко да ходя, пък и докторът тъй каза, ох... Чакай, че някой звъни на другия.

– Сигурно е сестра ти. Питаше къде си.

– Да, на Маги номерът е – каза тя, като погледна светналия екран на домашния телефон и с тежка въздишка се отпусна в близкото кресло. – Уф, как можах да го забравя! Ще ѝ се обадя след малко. Ох, че се изморих!

– Ама наистина, Мари, може ли да си толкова отвеяна?! Телефонът трябва да е винаги с теб! Особено сега. Добре ли си, душко? Дишаш тежко...

– Няма нищо, само стълбите ми дойдоха в повече. Не се притеснявай, слънчице! Няма още да раждам! – разсмя се Мария.

– А аз откъде да знам?! Цял час те издирвам! Вече щях да те търся по болниците! Наистина ли си добре?

– Да, всичко е наред.

– Е, хубаво тогава – въздъхна с облекчение Николай. – Ами... хайде, че Питона ме извика преди малко, вече трябваше да съм там. Пак ще ми трие сол на главата.

– Чакай, чакай! Защо се обаждаш?

– Ама как защо?! Исках просто да те чуя, да видя как си. Добре, щом всичко е наред, ти сега си почивай, душко, пък аз ще гледам да не закъснявам довечера. Нещо да поръчаш?

Тя бързо изреди няколко продукта, липсващи в околните магазинчета. Николай можеше да ги вземе на връщане от работа,

пътят му удобно минаваше покрай голям денонощен супермаркет. Бе ѝ се прищяло нещо от морските дарове или най-добре някаква рибка, желателно съомга или поне пъстърва. Утре е събота, ще приготви любимата и на Ники печена риба, увита във фолио, овкусена с малко масълце и специални подправки, ще сложи в тавичката още и дребни пресни картопки с копър, корицата им е толкова приятно хрупкава, когато са млади. Ще хапнат двамата, после ще се разходят заедно в парка, ще поседят край езерото или в някое открито кафене, ще си прекарат добре, с него винаги е толкова, толкова хубаво!

Дано наистина не се задържи в службата до късно, както често се случваше. Ама щом така спешно го вика шефът, трябва пак нещо да е станало...

Мария въздъхна. Май и тази вечер ще бъде сама, заслушвайки се за хлопването на вратата и стъпките на Николай. Но нищо, нали пред тях е уикендът, цели два дни ще си бъдат заедно! Дано всичко се нареди добре...

По необходимост беше приела честите отсъствия на мъжа си и почти ежедневните му закъснения, нямаше друг избор. Николай работеше в Криминалната полиция, беше инспектор в отдел „Убийства“, а Питона бе прекият му началник. Беше ѝ говорил много за него, тя самата го бе виждала, така че впечатленията ѝ напълно се покриваха с чутото. Споделяше и мнението, че този прякор му подхожда по-добре от рожденото име. Всъщност шефът се казваше Панайот Панайотов, той знаеше как му викат зад гърба подчинените, но не възразяваше срещу екзотичното си прозвище и дори си го харесваше. Бяха го нарекли така не толкова заради звуковото сходство, колкото заради характера. Външно бавен, спокоен и невъзмутим, Питона никога не повишаваше глас, а когато беше ядосан, започваше да говори още по-тихо, по-бавно и отчетливо. Зад тази привидна флегматичност обаче се криеше бърз и комбинативен ум, внимание да се вслушва във всяка дума на своите „момчета“ и с инстинкта си на дългогодишен оперативен работник да напипва именно онази нишка в кълбото от различните версии, която водеше към разплитане на случая. А набележеше ли жертвата, не я пускаше, досущ като своя „тотем“ от животинския свят – с такава убийствена хватка се вкопчваше в противника, че на онзи не му оставаше нищо друго, освен или да си признае престъплението, или да търси

незаконни начини да се откопчи от хвърлената върху него мрежа от доказателства. И не беше вината в „момчетата“ на Питона, ако се случеше успешно приключило при тях дело за оперативна разработка да не стигне до съд или обвиняемият да не получи присъда – корупцията в съдебната система бе обществена тайна. Николай тогава ходеше като черен облак и мърмореше известната и втръснала на всички вече фраза „Ние ги хващаме, те ги пускат!“.

При едно такова разследване Мария се бе запознала с бъдещия си мъж. По-точно той пръв бе привлечен от наранената красота на задушеното почти до смърт момиче, чийто нападател издирваше. Както сам по-късно сподели, сърцето му се свило от болка при вида на нейната безпомощност. Тогава тя лежеше в интензивното, изпаднала в кома, а лекарите не даваха гаранция за живота ѝ. Бе станала жертва на сериен убиец, който бе объркал Мария с нейната близначка Магдалена, в която, оказа се, бил влюбен до смърт. Но не своята смърт, а чуждата. Капитан Николай Стоев (както бе званието му тогава) бе поразен от съвършената прилика между двете сестри. Прилика, заради която бе станало и нападението, и нейното оцеляване при срещата ѝ с маниака, чиято ръка в последния миг бе трепнала.

След като Мария се съвзе и даде показания, пътищата им се разделиха, но споменът за младия оперативен работник с проницателните и някак тъжни пъстро-зелени очи още дълго време я преследваше. И когато няколко месеца по-късно случайно го срещна отново, между двамата пламна любов.*

Стационарният телефон междувремежно бе замлъкнал, но пък отново зазвъня мобилният. Сестра ѝ не се отказваше. Уговориха се след малко да се видят по скайпа и Мария се запъти към кухнята да си вземе нещо за ядене, но преди още да отвори хладилника, джиесемът пак се обади. Беше майка ѝ, също разтревожена. Трябваше и нея да успокои, да я увери, че всичко е наред, че занапред няма да си забравя телефона, че да, ще се нахрани добре, ще яде и от пилешката супичка, която майка ѝ бе донесла още рано-рано сутринта, и да, ще си почива повече и непременно

*Тези истории са разказани в романите на Никол Данева „Третият, или реквием за един убиец“ („Захарий Стоянов“, 2006) и „Черната котка“ (КК „Труд“, 2007)

Настоящата книга е с напълно самостоятелен сюжет.

ще ѝ се обади, ако има нужда от нещо, и да, съжалявала много, че им била причинила такова безпокойство...

Докато отговаряше полуавтоматично на редовните съвети, които отдавна вече знаеше наизуст, Мария зареди една табла с два пакета от любимите си пълнозърнести солети, прибави към тях две крехки краставички, сложи купа с почистени от по-рано сочни репички, както и опаковка топено сирене. Точно това ѝ се ядеше в момента, а не питателната супа. Чашата шейк, която набързо си приготви, допълваше обедното меню и представляваше компромис към диетата на бременните, беше някаква „суперрецепта“, която бе свалила от сайт, поддържан от млади майки. Към прясно изцеден ябълков сок, разбъркан с пасиран банан и кисело мляко, се добавяше по лъжичка медицинска мая, пчелен мед и счукано ленено семе – не само полезно, както гласеше коментар от някакъв дипломиран специалист диетолог, но и толкова приятно на вкус, че Мария не пропускаше ден, без да изпие своята доза от тази наистина вълшебна смес.

Върна се в хола заедно с обяда си, настани се удобно пред компютъра и въздъхна дълбоко, предвкусвайки приятното задоволяване както на физическия, така и на душевния глад.

Магдалена много ѝ липсваше.

Двете сестри трудно понасяха раздялата. От малки бяха все заедно, разбираха се без думи, можеха едва ли не телепатично да си прехвърлят мисли и като повечето еднояйчни близнаци не само говореха, но и правеха почти всичко едновременно. Заедно и с еднакъв успех завършиха Немската гимназия в София, заминаха да учат психология в Германия и почти едновременно всяка от тях срещна голямата си любов. Дори се бяха омъжили в един и същи ден. След това щастливо събитие обаче животът им коренно се промени, пътищата им се разделиха. Скоро след сватбата Магдалена продължи обучението си в Берлин, където мъжът ѝ си бе намерил работа – инженер Александър Милев беше утвърден, висококвалифициран IT-специалист и когато реши да се премести в Германия при младата си съпруга, не му беше трудно да получи няколко предложения за работа, от които да избере най-изгодното. Мария остана сама в южния немски градец, бе решила да не сменя като сестра си университета. Вече беше бременна и предвид предстоящото дългосрочно отсъствие нямаше смисъл да предприема големи промени, пък и с познатите пре-

подаватели щеше по-лесно да се договори за някои отсрочки или дистанционни изпити. За разлика от мъжа на сестра ѝ нейният си остана в България. Николай беше затрупан с работа, бяха го налегнали и служебни проблеми, заради които не успя да изпълни намерението си да отскача до Германия по-честичко. И Мария в един момент не издържа на раздялата. Самотата и напредващата бременност все повече ѝ тежаха, след края на зимния семестър тя прекъсна следването и се върна в София. Нека се роди бебето живо и здраво, пък нататък ще видим, казваше тя.

На екрана се появи усмихнатото лице на Магдалена. Мария весело ѝ помахаша за поздрав и надигна за наздравница чашата с шейка.

– Това са данните, които са събрали колегите от районното, както виждаш, достатъчни са за образуване на предварително следствие – завърши изложението си Питона. – Според тях слушат е ясен. Вече разполагат и със заподозрян.

– Кой е той?

– Някакъв гостуващ столичен художник. Имало достатъчно улики да се повдигне обвинение срещу него, мотивът бил ревност. В момента е в неизвестност, скрил се е веднага след убийството, но вече е обявен за издирване. Въпрос на време е да бъде заловен.

– Защо тогава е необходимо и ние да се включваме? Обикновена битова свада.

– Комисарят лично ми възложи случая. Изглежда, работата е по-дебела, отколкото си мислят колегите там. След убийтия се влачи шлейф от престъпления, пръснати из цялата страна. Твоят стар познайник Златев никак не е бил обикновен човек. Ерго, убийството му не може с лека ръка да бъде квалифицирано като битово. Преди време този тип ни се изплъзна, но сега, след смъртта му, ръцете ни са развързани. Възобновяваме следването за предишни негови далавери, трябва да разръчкаме това змийско гнездо. Както знаеш, бяхме на крачка да докажем, че е имал вземане-даване с „Палачите“, които са изпълнявали негови поръчки, но ни спряха. Виждаш какво стана и с прокурорката по случая, вестниците я затрупаха с каква ли не помия. Сега трябва да използваме всяка възможност да ги заковем с нови доказателства. А покрай Златев все ще излезе нещо, сигурен съм. В тези среди е обичайна практика „приятелите“ да ти забиват нож

в гърба и нещо ми подсказва, че ако дръпнем сега нишката, ще се разплете целият чорап. Задължително трябва да се потърсят и други субекти, имащи изгода от премахването на Златев. Хора като него рядко стават жертва на битови престъпления, обикновено мотивът е нечий финансов интерес. Така че на местно ниво колегите май няма да се справят особено ако е замесена силова групировка като „Палачите“. Твоята задача е да се разровиш отново около него и обкръжението му, да изчислиш всички заинтересовани от смъртта му. Ще работиш в строга конфиденциалност. Всичко да минава единствено през мен.

Николай машинално извади цигара, повъртя кутията в ръце и отново я прибра. В кабинета на шефа не се пушеше. Както и в цялата сграда. В своята стая обаче той скришом припалваше, макар и в нарушение на правилника. Все се канеше да ги откаже, а покрай бременността на жена му бе настъпил и подходящият момент, но силата на навика бе станала негова втора природа. Сам си внушаваше, че не мисли добре без припламващото между пръстите му огънче, и всеки път, когато удряше ключа на вратата, за да всмукне необезпокоявано и тайно малко тютюнев дим, заричаше се това да му е последното нарушение на закона.

– Сам ли поемам случая?

– Не, ще ти дам помощник, но не разчитай на повече. Още сега се гравват с Гаврилов, той всеки миг ще се върне от задание, и заминават на местопрестъплението. Първо ще проверите тяхната версия. Не че колегите не са си свършили работата, но сам знаеш как е по места... Днес е петък, ако тръгнете веднага, ще ги сварите в работно време. После имаш още два дни да се огледаш там, да поразпиташ, сам знаеш какво трябва да търсиш. И не забравяй – за тях не си колега от столицата. Никакви явно професионални въпроси. Всичко, което са събрали като улики, аз ще го получа по нашия канал. Твоята цел е да се запознаеш с обстановката. Затова отиваш като журналист.

– Ама... Не е ли твърде... традиционно? – подмени в последния момент думата Николай.

– Или банално? Това искаше да кажеш, нали? Да. Изтъркано, шаблонно или както щеш още го наречи, колега Стоев – подсмихна се Питона, а Николай за пореден път си помисли, че освен Мария май и шефът може да чете мислите му. – Но все още никой не го е отменил като удобно прикритие. Ти филми не

гледаш ли? Дори и сценаристите го знаят. Няма по-добър начин да се задават неудобни въпроси, без да бъде издадена самоличността и истинската цел на проучването. Ето ти картата. Другата е за Гаврилов, той ще те придружава като фотограф.

– Хм. Ама... не можяхте ли от някой... хм, по-сериозен вестник да ни пратите? Кой ще разговаря с мен, като види за какъв жълт парцал се каня да пиша? – недоволно поклати глава Николай, като се взря в ламинираното картонче, украсено със собствената му физиономия и името на клюкарски седмичник, чиято жълтина често понамирисваше на нещо мръсно-миризливо.

– Грешещ. Хората го четат този вестник. И така е по-добре. За жълтата преса е нормално явление да не се подписват статиите или да им слагат измислени имена. Ако някой все пак реши да рови, можеш да минеш за дописник на хонорар, пишещ под псевдоним.

– Ами жената на Златев? Тоест вдовицата. Пред нея номерът няма да мине, познава ме добре. Още от миналото лято.

– Засега няма да установявате контакт с нея. Пък и тя едва ли ще тръгне сред хората да разправя кои сте. Ако е замесена, не е в неин интерес да ви разобличава. Дори ще ви избягва. Сега играе роля на опечалена вдовица, затворила се е в имението и с никого не контактува. Само някакъв тамошен репортер успял да я издебне. Пристигнал едва ли не преди полицията и както разбрах, още в първите часове взел от нея интервю. Било е излъчено единствено по местния канал, при това само веднъж, в обедните новини. После Златева май е направила преценка на поведението си. Или, което е по-вероятно, някой я е посъветвал как да се държи, защото веднага след емисията се обадила в телевизията и настояла да го свалят от ефир. Била жестоко стресирана от загубата, пък те се били възползвали от нейната слабост, така казала. Дори намекнала, че ако не го направят доброволно, тя имала приятели, на които тяхната неуслужливост никак не би се харесала.

– А пък този начин на мислене и изразяване никак не ѝ е присъщ – вметна Николай. – Тя спи и сънува как да стане известна. Този тип хора не се спират пред нищо, за да се видят по медиите, а скандалът е най-често използваната им тактика.

– Точно така. С Гаврилов ще трябва да изчислите съветника ѝ. Но с вдовицата ще поработим по-късно, на базата на допълнителни сведения. Засега можете спокойно да използвате прикритието

си, то е за пред местните, целта ви е да сондирате обстановката. Улеснява ви да задавате всякакви, дори най-неудобните въпроси. Като „жълти“ журналисти имате това предимство – можете да нахалствате с въпросите си, да се ровите в мръсното бельо, в пикантериите... Там май наистина е имало някаква любовна история. А и хората ще бъдат по-разговорливи пред вас, ако сте „журналисти“, а не полицаи.

– Няма що, голяма чест ми оказахте, шефе! Доживях да съм представител на един от най-долнопробните вестници, да събирам клюки. Мария ще е очарована – саркастично се подсмихна Николай, представяйки си огорчената ѝ физиономия, като разбере, че вместо да се прибере по-рано, нейният мъж отново заминава в командировка, при това за целия уикенд.

Реакцията му не остана незабелязана от Питона, който впери в него немигащ поглед.

– Да, лошо се получава с жена ти. Знаем, че скоро ще ражда. Кога очаквате щастливото събитие?

– Терминът ѝ е 28 май.

– М-да... Съвсем скоро.

– Няма проблем, господин Панайотов. Родителите ѝ живеят наблизо, в един квартал сме, ще им се обади да я наглеждат. Или направо ще я закарам при тях.

– Хубаво. Съжалявам, но това е положението, Стоев. Работата не търпи отлагане – разпери ръце Питона. – Разчитам на теб. И на Гаврилов. Поне във вас съм сигурен.

– Е, шефе! Сред нас няма... къртица!

– Знаем, Стоев, знаем. Момчетата от отдела са стабилни. Но трябва да сме по-внимателни този път. Никой не трябва да знае освен мен и Комисаря, че сме поели случая. Така трябва. Не мога да бъда сто процента сигурен, че някой някъде междувреме не е минал от другата страна и няма да търси начин да ви спре – на местно ниво ли, от по-горе ли... Все пак това са „Палачите“, а техните покровители са пуснали пипала из цялата система. Трябва да довършим започнатото, ти си най-запознат от всички с материала, а имаш и стари... хм, недовършени сметки със Златев. Така. Свършихме. Искам ви в понеделник сутринта с доклад при мен.

– Разбрано, господин Панайотов!

– И да предадеш много поздравии на жена си от мен.

– Ще бъде изпълнено, господин полковник!

Николай изкозирува преднамерено официално. Обръщението и този жест на уважение не бяха по правилника, бяха си чисто своеволие. Разследващите полицаи не носеха униформи, пък и званията им бяха преди време отнети в резултат на поредната реорганизация в структурите на МВР, но знаеше, че и двамата продължаваха да чувстват пагоните върху раменете си. И това чувство им придаваше една особена, споделяна само помежду им сила.

Щом се прибра в кабинета, той веднага набра номера на Мария. Даваше заето, вероятно разговаряше с майка си или сестра си. Реши да я потърси малко по-късно, а междувремевно трябваше спешно да въведе Гаврилов в заданието. Беше доволен, че изборът на Питона се бе спрял върху него.

Младият му колега, криминалният разузнавач Димитър Гаврилов, бе дошъл в отдела преди три години, веднага след завършването на Академията – с много теория в главата, но без никакъв опит. Затова пък бе смел, съобразителен и схващаше бързо ситуацията. Бе прикрепен още от първия си работен ден към инспектор Николай Стоев и смяташе, че е научил много от своя по-опитен колега. Двамата заедно разследваха случая със серийния убиец, нападнал Мария, имаха зад гърба си не едно и две разкрити тежки престъпления, а при едно от мероприятията Гаврилов дори бе зле ранен и дължеше живота си единствено на бързата реакция на инспектор Стоев.

Наистина не би могъл да желае по-добър помощник.

Доскоро всеки поглед към сестра ѝ беше като надзъртане в огледалото – приличаха си като две капки вода. Но от това подобие сега бе останало само приблизително сходство, вече не можеха да бъдат сбъркани една с друга, както често се случваше по-рано. И то не само заради наедрелите форми на Мария. От промените в организма косата ѝ се бе изтощила, налагаше се да вземе мерки за укрепване на косъма, затова бе отрязала буйните си тъмнокаестенияви коси и от два-три месеца носеше къса прическа, каквато имаше в детските години – а това по един странен начин я правеше да изглежда нежно-уязвима, дори по-малка на възраст. Магдалена пък се бе леко изрусила, избирайки меден оттенък, който подчертаваше бистрия тен на кожата и правеше големите ѝ бляскави очи още по-тъмни. В лицето също вече не бяха толкова еднакви, но това по-скоро се отнасяше за изражението. Докато едната бе

очарователно екзалтирана и енергична, от другата, при цялата ѝ детинска миловидност, струеше умиротворение, нетипична за годините помъдрялост и някакво тихо вглъбяване в себе си, сякаш непрекъснато се прислушваше към новия живот, който носеше под сърцето. Връзката между тях обаче оставаше все така силна.

– Хей, как си, слонче?

– Уф, Маги, пак ми четеш мислите! Слон... Хм...

– Не се обиждай, де! Добре изглеждаш. Изобщо не си напълняла много.

– Аха! Виж ме на какво приличам! Че и петна ми се появиха – посочи тя челото си. – И каква е тази паника, скъсахте се да звъните! И Ники, и мама. Ти също. Още ми е рано, нали знаеш? Още цели две седмици имам.

– Аз не за това, сестричке. Исках да те питам нещо... хм... Ти новините гледа ли?

– Не, бях на разходка. Защо?

– Ахаа. Амиии... Николай нещо да ти е казал?

– Не. Каза само, че шефът го вика.

– Нищо ли не си разбрала?

– Не. Ама нали ти също си говорила с него. Той какво... Да не ти е казал нещо? Маги, *какво* е станало?

– Само не се тревожи излишно. Мислех, че знаеш. Все пак и нас някак ни... засяга... Иначе добре ли си?

– Ако още малко го поусукваш, наистина ще ми стане нещо! Да не искаш да получи контракции и още сега да почна да ти раждам племенницата?! Казвай какво е станало! – извика Мария и сложи ръка върху корема си. Усетило тревогата ѝ, детето вътре в нея се раздвижи.

– Е, добре. Тази нощ са убили Златев. Богдан Златев.

– Ха! Уффф! Сестричке... Бива ли тъй да ме стряскаш? Аз пък помислих, че кой знае какво е станало! Трябваше да се очаква. На зло куче – зъл прът, такива като него така свършват.

– Да, де, ама *аз* му го предрекох това, когато ме замъкна в онази пещера да му търся съкровището.* Помниш ли? Казах му го! В прав текст му заявих, че няма да се измъкне сух от водата!

*Историята с отвлечането на Магдалена и търсенето на имането на Вълчан войвода е описана в романа на Никол Данева „Заклинанието“ (КК „Труд“, 2010).

– Да, де... Ама ти имаше предвид нещо съвсем друго тогава, не убийство. Все пак „гледачката“ в това семейство съм аз, забрави ли? – засмя се Мария.

Имаше право да се гордее с тази своя репутация. Излизайки от къщата, бе придобила неочаквана дарба – получаваше понякога внезапни проблясъци в съзнанието, странни ярки картини, които при правилно разчитане даваха информация за отминали или бъдещи събития. Николай знаеше за тези нейни състояния и макар отначало да реагираше като Тома Неверни, скоро сам се убеди в способностите ѝ. Тя не злоупотребяваше с тях и страхът му, че само с едно докосване неговата съпруга ще може да го контролира, постепенно изчезна. Продължаваше обаче да подмята, че не било лесно да се живее с магьосница, често се случвало жена му да казва нещо, за което в момента си мислел, и къде оставала личната свобода... Мария тогава със смях заявяваше, че всички жени по природа са магьосници и да почакал да се роди дъщеря им, щял сам да се убеди в това. А той отвърщаше, че природата е несправедлива и че в неговата работа този дар би бил неоченим и още по-полезен. В отговор тя неведнъж бе предлагала услугите си, но Николай всеки път категорично бе отказвал. Не било полезно за младо момиче като нея, особено в нейното състояние, да се докосва до такива мрачни дълбини на човешкото съзнание, изживяването дори за професионалистите било като слизане в ада.

– Така де. Ама нали сме близначки, значи съм същата като теб, значи и в мен дреме неизявена все още ясновидка – възрази Магдалена и също се засмя. – Току-виж съм се халосала по главата... или поради нещо друго... и съм почнала и аз да „виждам“!

– Не ти трябва, не е лесно. Всъщност донякъде си права, всички мислехме тогава, че Златев ще си го отнесе. И ще го осъдят. Поне за едно-две от престъпленията му. Но нещата невинаги стават тъй, както ни се иска. И какво от туй, че всичко тайно ставало някога явно! Истината може да закъснее или изобщо да не излезе наяве, когато... Е, просто когато някой „всесилен“ няма изгода от нея. Пък и Златев нали ни заплаши много-много да не говорим, че имал добри адвокати. И връзки. И добри пари да си купи каквото поиска, дори свободата, нали помниш? Така че наистина нищо ново под слънцето.

– Радвам се, че възприемаш философски нещата, Мари, ама... Вярно, Златев се отърва по нашия случай. Ама нали се канеха поне за *очевидните* му престъпления да го закопчат? Нали уж имаше стабилни доказателства, че е замесен поне в едно убийство?! На медицинската сестра, онази, дете се грижеше в клиниката за баща му.

– Имаше. И после всички улики мистериозно изчезнаха. Златев пък си имаше стабилно алиби, не можаха да го изобличат дори като поръчител. Изглежда, онази му е била любовница и го била притискала с някаква информация, така смяташе Ники – но нямаше никакви доказателства. И сведоха нещата до битово ниво. Нейната катастрофа била обикновен инцидент, обикновено ПТП на опасен участък от пътя, при усложнена обстановка заради лошото време.

– Ха, как ли пък не!

– Така стана. Николай много се ядосваше, според него имало подмяна на улики, колата ѝ всъщност била силово изблъскана от пътя. Но доказателствата изчезнали, някак странно взели че се изпарили от делото. И случая го закрили, нямало данни за криминално престъпление.

– А това, че Златев наистина ме отвлече, а? И му се размина! Точно както заявяваше, че ще стане! – все по-разпалено говореше Магдалена. – Нямамо насилие, нямамо искане за откуп! Да се пръсне човек от яд! Изкараха ме някаква ненормалница, която не може да оцени гостоприемството на такъв ширококросроен човек като небезизвестния „меценат и стълб на обществото“ Богдан Златев! Ха! Имаше нахалството сам да се нарича така, моля ти се! С ушите си съм го чувала! И на всичкото отгоре да твърди, че „тази ненормалница“, тоест аз, си била въобразила, че била объркана със сестра си, тоест с теб, заради някакви измислени ясновидски способности! Докато всъщност и двете сме били гола вода и чиста проба шарлатанки, защото се видяло колко струваме, никакво съкровище не сме успели да открием, само сме го били подвели! Накрая ние излязохме виновни, че бил тръгнал с нас в планината, на мнооого опасна екскурзия, моля ти се! Бил рискувал заради нас живота си! Ха! Бясна съм, като се сетя, бясна! И накрая стана точно тъй, както още тогава казваше моят Алекс: такива като Златев законите не ги ловят. Онзи затова ни се хилеше такъв, когато Ники го „закопча“ там,

в пещерата. И затова имаше нахалството да ни заяви, че дори от оня свят щял да намери начин да прецака системата. И да прати поздрав на някои хора...

– А кой го е убил? Някой от конкуренцията ли? Ники беше споменал, че Златев май се бил забъркал с „Палачите“.

– Не знам повече подробности, исках теб да питам дали Николай не ти е казал нещо по-съществено. В новините само накратко съобщиха, че снощи бизнесменът Богдан Златев бил смъртоносно нападнат, намерили го рано тази сутрин мъртъв в гората над вилата му.

– Къде това?

– В някакво родопско село, близо до някакъв язовир. Някъде край Доспат. Бил застрелян, но имало следи и от сбиване. Полицията имала версия за извършителя, вече го издирвала, било разчистване на лични сметки, не било свързано с бизнеса му. Вероятно някаква семейна история, убийство от ревност, така казаха. Мислех, че ще те зарадвам. Все пак има справедливост. Има възмездие!

– Е, да. В крайна сметка Златев си получи заслуженото.

– Аха. Само че... Слушай, сестриче... Имам някакво усещане, че там нещо е станало, което... Мене слушай, Златев не може да си отиде тъй банално! Има нещо... наистина *прецакано*, както се заричаше Златев. Да знаеш, там не всичко е било наред!

– Е, как ще е наред, щом има убийство! Дори на такъв тип като Златев. И слушай, сестриче, какво значение има как е бил убит, какво ни засяга това?

– Ммм... не знам, не знам!... Той беше много сериозен, когато се закани, че не само от ареста, но дори от оня свят ще ни гледа сеира. Така че... ти... дали не би могла по твоя си начин да *погледнеш* какво и как е станало?

– А трябва ли? Там е имало убийство, смърт... насилствена смърт... Това винаги е лошо – проговори с някак внезапно паднал глас Мария, прехапа устна и сложи ръка върху корема си. Детето пак се бе раздвижило и тя с леки движения започна да го поглажда. – Ох, как рита! Тихо, миличко, тихо. Това е гласът на леля ти Маги, тя с нетърпение те чака. И ще ти се радва. И всичко ще бъде наред...

– Всъщност... Не, нищо не прави! Сбърках! – извика Магдалена и прехапа на свой ред долна устна. Направи го по същия начин

като сестра си, в долния ляв ъгъл на устата. – Извинявай, Мари, не съобразих. По-добре не се замесвай! Май не е добра идея в твоето състояние да се натоварваш с такива... неща! Забрави! Има си хора за тази работа, те да разнищват тази история.

– Да, има... – угрижено кимна Мария.

Питона бе извикал Николай спешно в кабинета си – дали няма да го натовари точно с този случай? Инспектор Стоев бе най-вътре в нещата. Но това означаваше нови отсъствия и закъснения. И тогава – прощавайте, запечена рибка, бавни разходки с любимия, спокоен уикенд...

За да си възвърне настроението, тя тръсна глава и насила се усмихна:

– Дори и да искам, не мисля, че бих могла да го направя. Сама знаеш, Маги, необходимо ми е специално настроение и физически контакт, за да *видя* нещо. Трябва да докосна човека особено ако не ми е близък. Или поне някакъв предмет, който му е принадлежал. В случая няма как да стане. И... да, ти си права, наистина не знам как би се отразило това на детенцето ми. Понякога е доста изтощително, а усещанията не са никак приятни. И Ники ще възрази, не иска да се правя на... на гадателка точно сега, когато нося детето му.

За да заглади неуместното си предложение и да развесели сестра си, чието скършено настроение не ѝ убягна, Магдалена се впусна в някакъв дълъг и екзалтиран разказ за премеждия с изтърван полет, пропаднала важна среща, щастлива развръзка и други перипетии, станали с техни общи познати. Скоро двете безгрижно се смееха. И точно в разгара на веселието в долния ъгъл на екрана се появи съобщение за ново повикване. Беше от Николай. Смехът на Мария секна.

Знаеше какво може да очаква от разговора с мъжа си – най-вероятно щеше да ѝ съобщи, че пак му се налага да закъснее...